

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, GERALDINE

**Îngerul și infamul : iubire, ruină și scandal în
Anglia în timpul Regenței / Geraldine Roberts ;**
trad.: Roxana Popescu. - București : Editura Vivaldi,
2018

ISBN 978-973-150-134-5

I. Popescu, Roxana (trad.)

821.111

THE ANGEL AND THE CAD. LOVE, LOSS and SCANDAL

in REGENCY ENGLAND by *GERALDINE ROBERTS*

Copyright© Geraldine Roberts, 2015

Reproducerea integrală sau parțială sub orice formă
(scanarea, transpunerea în format electronic sau audio,
punerea la dispoziția publică prin internet sau alte rețele)
în scop comercial sau gratuit fără acceptul prealabil
al Editurii VIVALDI, deținătoarea copyrightului,
reprezintă încălcarea legislației în vigoare și se pedepsește
conform reglementărilor actuale.

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin

Editurii VIVALDI

Geraldine Roberts

ÎNGERUL ȘI INFAMUL

*Iubire, ruină și scandal
în Anglia în timpul Regenței*

În românește de: Roxana Popescu

Editura VIVALDI

Meara, John 238, 250
 Methuen, Paul 196, 206
 Moore, Thomas 185, 222

Neapole 31, 249
 Napoleon 45, 89

Paris 14, 163
 Paterson, colonel 115
 Paterson, Mrs. 268
 Patterson, Marianne(devenită
 marchiză Wellesley) 411
 Peterloo, masacru 210
 Pitman, John 246, 296

Robins, George(organizator licitații)
 232, 239

Schofield,(polițist) 363
 Scott, Mr. (hărțuitorul) 77
 Shadwell,Mr.(avocatul lui
 Catherine) 382
 Shaftesbury, al 6 lea conte 172
 Shaftesbury, al 7 lea conte 350
 Shawe, colonelul Merrick 69, 108
 Shelley, Frances lady 152, 166
 Shelley, Percy Bysshe 153
 Sheridan, Richard 115, 125
 Somerset, lady Fitzroy(Emily
 Wellesley Pole, sora lui William)
 155, 163
 Somerset, lord Fitzroy 90
 Stannard and Athow(constructori)
 260

Thackeray, William Makepeace 411
 Thomas, Mrs. (croitoreasă) 42
 Tylney, John Child, al 2 lea conte
 (unchiul lui Catherine) 30

Tylney, Richard Child, primul
 conte(străbunicul lui Catherine) 29
 Tylney Long, lady Catherine Sydney
 (Windsor, mama lui Catherine) 22
 Tylney Long, Dora (sora lui
 Catherine) 17, 24
 Tylney Long, Emma (sora lui
 Catherine) 24, 33
 Tylney Long, sir James(fratele lui
 Catherine) 24
 Tylney Long, sir James (tatăl lui
 Catherine) 22

Vezuviu 253
 Victoria, regină 408, 414

Wanstead House 12,29
 Waterloo, bătălia 166
 Wellesley, Henry (unchiul lui
 William) 84, 282
 Wellesley,Richard, marchiz
 Wellesley(unchiul lui William) 411
 Wellington,Arthur Wellesley,
 lord(apoi marchiz Wellington,
 apoi duce Wellington, unchiul lui
 William) 82, 148
 Wellington, lady, ulterior ducesă(
 Kitty Pakenham) 82

CUPRINS

Arbore genealogic
 Note asupra textului
 Introducere
 Prolog

Partea I – Începutul idilei

1.Cea mai bogată moștenitoare din regat	21
2.Educația	32
3.Londra	40
4.Balul în onoarea prințului	47
5.O femeie de afaceri	53
6.Cel mai atrăgător dandy	62
7.Admiratorul regal	72
8.O familie dinamică	80
9.Logodna	93
10.O nuntă de poveste	101

Partea a II a – Deplină fericire conjugală

11.Stăpânul conacului	111
12.Îl iubea cu profundă tandrețe	117
13.Membru al parlamentului	124
14.Bucurie și suferință	133
15.O societate de consum	140
16,Petrecri la Wanstead House	148
17.Waterloo	162
18.Dispute pentru bani	168
19.Clerical necinstit și alte istorioare	178

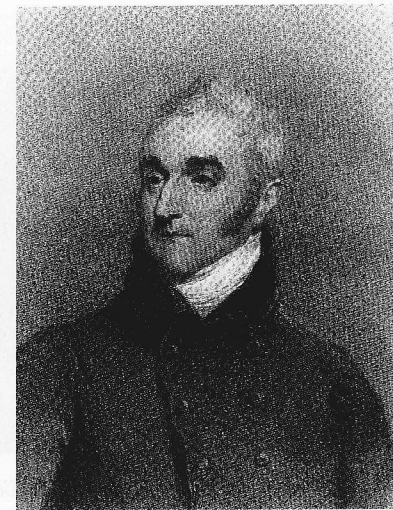
20. Bastardul	184
21. Cock of the Walk	195
22. Cacealmaua orbului	208
23. Franța	217
24. Avuții fără seamăn	228
25. Licitația secolului	239
26. Criză la Calais	245
Partea a III a – Exilul	
27. Neapole	253
28. Nimic nu durează o veșnicie	260
29. Pășind pe un vulcan	267
30. Totdeauna, ultima care află adevărul	280
31. În întuneric	291
32. Florența	298
33. Picătura finală	309
34. Scrisoarea lui Catherine	316
35. Nu mă uitați	322
36. Un monstru printre sălbatici	327
Partea a IV a – Decizia curții	
37. Draycot House	337
38. La dracu'	344
39. Tensiune nervoasă	349
40. Asediu în Clarges Street	356
41. The Paragon	367
42. Îngerul nostru scump	371
43. Wellesley v Beaufort	377
44. Tribunalul opiniei publice	390
45. The Frolicsome Companion	398
Epilog	407
Mulțumiri	415
Bibliografie	417
Note	419
Index	451
Cuprins	453

Catherine în jurul vârstei de douăzeci și unu de ani; după o gravură de Alfred Edward Chalon.

Pe când împlinise șaisprezece ani William era un tânăr elegant, stilat. Miniatura a fost realizată la Viena în 1804.

Tatăl lui William, William Wellesley Pole, cca. 1814.

1. Cea mai bogată moștenitoare din regat

1811

Niciuna dintre persoanele care au cunoscut-o pe Catherine Tynley Long pe vremea copilăriei nu și-a putut imagina impresia copleșitoare pe care avea să o stârnească mai târziu. Un copil obișnuit, crescut în liniștea ținuturilor rurale, într-o lume asemănătoare cu cea descrisă de Jane Austen în romanele sale. Se afla într-o situație similară cu cea a lui Elizabeth Bennet din *Mândrie și prejudecată*; deși tatăl ei era un om bogat, Catherine și surorile ei erau mai degrabă rudele sărace ale familiei, pentru că așa cum impunea tradiția¹, întreaga avere a familiei era rezervată pentru un membru al familiei de sex bărbătesc. Totul avea să se schimbe peste noapte, atunci când dintr-un capriciu al sortii avea să devină „cea mai bogată moștenitoare din regat”². Acesta a fost doar începutul unei povești deosebit de interesantă care a stârnit atenția opiniei publice și care a ținut națiunea fascinată mai bine de două decenii căci ziarele prezentau fiecare eveniment din viața ei. Catherine a cucerit inimile publicului larg pentru că averea și celebritatea nu i-au sucit mințile; de fapt ea a rămas o persoană simplă, plăcută, amabilă drept pentru care a devenit cunoscută ca „îngerul”.

Portretizând-o ca pe un înger, presa vremii o considera pe Catherine o femeie perfectă. Castitatea și bunătatea erau atribute primare, căci ea dădea dovadă de multe alte calități ce se bucurau de admirația tuturor. Era inteligentă, desăvârșită, sigură pe sine și binevoitoare. Idealul feminin al vremii nu prezenta o femeie exagerat de virtuoaasă, dar se

apropia de personajul Elizabeth Bennet din *Mândrie și pre-judecată*. Însăși Jane Austen afirma că Elizabeth era „o ființă încântătoare cum nu mai apăruse alta în lumina tiparului”³ și a și rămas una dintre cele mai atrăgătoare personaje din literatura britanică. Deși Elizabeth era o persoană respectabilă, ceea ce o făcea cu adevărat atrăgătoare era îndrăzneala ei, comentariile abile și refuzul plin de încăpățănare de a se căsători cu un bărbat pe care nu-l iubea și care nu-i stârnea interesul. Asemenea ei, Catherine era o femeie energică, cu un ascuțit simț al umorului care se făcea imediat îndrăgită de toți cei care o cunoșteau. Era îndrăgită de publicul larg atât pentru calitățile ei cât și pentru vioiciunea de care dădea dovadă.

Portretul făcut la vârsta la care se considera că ajunsese la maturitate, prezintă o femeie de o eleganță plină de frumusețe, cu un gât ca de lebădă și o privire blândă.⁴ Artistul a prins în expresia chipului ei esența caracterului deschis, sincer și plăcut. Coafura lipsită de pretenții și absența bijuteriilor denotă lipsa de îngâmfare. Modestia ei este dovedită și de faptul că singurul indiciu al imensei sale bogății este blana elegantă ce-i acoperă umerii.

Născută pe 2 octombrie 1789, Catherine era cel mai mare dintre copiii lui sir James Tynley Long, cel de al VII-lea baronet (1736-1794)⁵ și al lui lady Catherine Sydney Windsor⁶. Familia Long trăia la Draycot în Wiltshire încă de la începutul secolului XV după ce producătorul și comerciantul de îmbrăcăminte, Robert Long achiziționase domeniul pitoresc ce se întindea pe o suprafață de mai bine de 3000 acri*. Cea mai mare parte din viață, tatăl lui Catherine a fost un modest proprietar de pământ, cunoscut în Wiltshire pentru acțiunile sale de binefacere. Fiind cavaler al comitatului, sir James era reprezentantul ținutului în parlament în numele partidului Tory, dar adesea vota cu opoziția.⁷ S-a căsătorit târziu, la vârsta de patruzeci de ani, cu lady

* 1 acru=4,047 m²

Harriet Bouverie care la numai doi ani după căsătorie s-a stins din viață. Deși mariajul a fost foarte scurt, sir James a rămas în strânse legături cu familia lui Harriet – ducii de Shaftesbury și Radnor – două familii reprezentând partidul Whig și care vor deveni mai târziu elemente cheie în lupta pentru reformă socială.⁸ Fără îndoială, aceste legături au consolidat idealurile progresiste ale lui sir James în dorința sa de a susține comunitatea locală, fiind direct interesat de bunăstarea lucrătorilor de pe domeniul său.

Sir James era un bărbat înstărit dispunând de 10 000 acri de pământ, proprietăți răspândite în patru comitate ceea ce-i aducea din rentă un venit anual de 10 000 £. Dar a devenit extrem de bogat atunci când, în 1785, a moștenit o avere uriașă din partea unchiului său. Moștenirea Tynley cuprindea 10 000 acri în Essex, 2 500 în Hampshire, câteva conace impunătoare și sume de bani sub formă de acțiuni și obligațiuni. Perfect mulțumit cu viața pe care o ducea în Wiltshire, sir James nu dorea să părăsească căminul ancestral pentru a se muta într-unul din conacele sale somptuoase, asemenea unor palate. În schimb, simțea că era dator să aducă pe lume moștenitori pentru proprietățile familiei Tynley. În 1785 s-a căsătorit cu lady Catherine Sydney Windsor, o femeie profund religioasă și filantroapă. În memoriile unei apropiate prietene de familie se găsesc informații despre căsnicia lor fericită cât și despre operele lor caritabile: „Aveau aceleași gusturi și nutreau aceleași sentimente. Sir James era un susținător generos al operelor de caritate publice și particulare... Se pot scrie tomuri întregi pentru a descrie generozitatea sa.⁹ Au fost înființate școli în trei din parohiile învecinate cu Draycot. Sărăcii, bătrânii și infirmii primeau mâncare, îmbrăcăminte și combustibil pentru iarnă.¹⁰ Drept urmare, la Draycot exista un sistem timpuriu de asistență socială ale cărui baze fuseseră puse datorită generozității familiei Tynley Long.

Spre bucuria celor doi soți au apărut pe lume trei fice

născute la diferențe mici de timp: Catherine în 1789, Dora în 1792 și Emma în 1793. Erau cu adevărat fericiți, dar lady Catherine se apropia de vârsta de patruzeci de ani și încă nu aveau un moștenitor de sex masculin. Neprețuitul fiu s-a lăsat așteptat până în al nouălea an de căsnicie, atunci când în septembrie 1794 s-a născut James. La acea vreme, sănătatea lui sir James se deteriorase din pricina unei suferințe ale cărei cauze erau neclare medicilor săi, soția sa fiind extrem de îngrijorată și tulburată de chinurile îndurate de acesta. Sănătatea lui sir James a pornit rapid pe o pantă descendentă și în noiembrie 1794 la vârsta de cincizeci și opt de ani a părăsit această lume lăsându-și soția neconsolată, cu patru copii mici. Catherine în vârstă de cinci ani era singura suficient de mare pentru a înțelege pierderea suferită și îi ducea dorul tatălui său.

În ciuda averii uriașe, dreptul la moștenire al unui membru al familiei de gen masculin se păstra, așa că fratele cel mic al lui Catherine a primit titlul, devenind sir James Tynley Long, al optulea baronet, singurul moștenitor al întregii averi. Pentru a fi sigur că nu vor exista greșeli în folosirea banilor, răposatul sir James îi protejase în conturi controlate de consilieri cu experiență care urmau să-i transfere fiului său toate drepturile în momentul în care acesta ajungea la vârsta cerută de lege. În anul 1795 fiul său a fost pus sub jurisdicția a ceea ce se numea Court in Chancery* și au fost inventariate toate proprietățile pentru ca întreaga avere a acestuia să fie conservată. Văduva lui Sir James a primit tot suportul necesar unui trai îndestulat: suma de 5 000 £ pe toată durata vieții, 500£ bani pentru cheltuieli suplimentare, dreptul de a locui pe toată durata vieții la reședința din Draycot și multe alte beneficii.¹¹ Toate acestea ofereau familiei posibilitatea de a trăi în confort.

Timp de mulți ani, lady Catherine a dus un trai liniștit în

* Curte de justiție din Anglia și Wales care gestiona fondurile bănești și terenurile copiilor minori și ale persoanelor cu probleme psihice.

compania unui mic grup de prieteni apropiați dedicându-și tot timpul creșterii celor patru copii.¹² Își găsisse consolația în religie și în acțiuni caritabile, insuflând fiicelor sale principiile creștine. Adesea Catherine, Dora și Emma își însoțeau mama în misiunile ei caritabile, ducând coșuri cu mâncare celor bolnavi, oferind premii în școlile sponsorizate din averea familiei.¹³ Rezultatul a fost sentimentul de generozitate și modestie care le va conduce în viață pe cele trei tinere. Așa cum își amintea un vecin, „Erau o binecuvântare... munceau în folosul săracilor, îi vizitau în casele lor, lipsite de orice sentiment de mândrie, de parcă nicio dată n-ar fi știut ce înseamnă bogăția”.¹⁴

Surorile îi erau cele mai bune prietene lui Catherine alături de care își petreceau timpul în mod obișnuit. Diminețile erau dedicate lecturilor pentru că cele trei fete erau educate acasă iar după-amiezile le petreceau făcând vizite vecinilor sau plimbându-se pe domeniul familiei. Sir James prevăzuse în testament ca fiecare dintre ele să primească 15 000 £, sumă în posesia căreia intrau în momentul căsătoriei sau atunci când împlineau vârsta de douăzeci și unu de ani. Această sumă de bani le oferea posibilitatea să dețină o locuință confortabilă și să poată atrage atenția unor bărbați respectabili din clasa de mijloc sau deținători de afaceri și profesii, cum ar fi fabricanți, negustori, doctori, avocați sau membri ai clerului. O căsătorie potrivită era dorința ambelor sexe; în mod obișnuit bărbații aveau convingerea că fericirea și succesul în afaceri se bazau pe un cămin confortabil și o soție ce oferea căldură și relații apropiate.¹⁵ Pentru atingerea unui astfel de scop Catherine a fost învățată încă de la o vârstă fragedă care erau cerințele ce trebuiau îndeplinite de o doamnă aflată în fruntea unui cămin elegant, cu stil, asta însemnând cum să-i îndrume pe servitori, cum să țină sub control cheltuielile și să se ocupe de oaspeți. La toate acestea se adăugau și lecții de pian și dans pentru a spori farmecul său în societate. Totodată a primit suficientă educație care să-i permită să fie o prezență

plăcută în societate, capabilă să poarte o conversație cultivată pe teme precum muzica, arta și literatura.

Dar cel mai mult, celor trei fete le plăcea să se ocupe de fratele lor totdeauna zâmbitor și vesel. James fusese un bebeluș cu o constituție fragilă și, în ciuda faptului că începuse să se bucure de o sănătate mult mai puternică, mama și surorile lui erau extrem de preocupate și protectoare împiedicându-l să călărească, să se cațăre în copaci sau să ia parte la orice alte activități obișnuite pentru băieții de vârsta lui și asta tocmai pentru a nu păți ceva rău. Când vremea era cât de puțin mohorâtă, copiii se jucau în casă și coridoarele de la Draycot răsunau de râsetele lor în timp ce se fugăreau de-a lungul acestora. Medicul lor considera că James era prea cocoloșit și sugera că ar fi fost mai bine pentru starea lui de sănătate să petreacă mai mult timp în aer liber și să beneficieze de rigorile unui internat. Cedând în fața opiniilor doctorului, cam fără tragere de inimă, lady Catherine a acceptat ca fiul ei să părăsească domeniul. Nenorocirea sa produs câteva luni mai târziu. James, în vârstă de unsprezece ani, a contractat o boală care i-a adus rapid sfârșitul. Asta se întâmpla în 1805. Cauza exactă rămâne și azi un mister dar este posibil ca totul să fi survenit după ce a înnotat în lac și a fost expus la frig. Este inutil să mai spunem că lady Catherine se învinuia pentru că acționase împotriva propriei rațiuni și-și trimisese copilul de acasă. Sfârșitul prematur al lui James a închis un capitol important din istoria familiei și asta deoarece titlul de baronet se moștenește doar pe linie bărbătească – prin urmare se stingea odată cu dispariția micuțului.

Neexistând moștenitori de sex masculin între rudele apropiate, la vârsta de șaisprezece ani printr-o schimbare dramatică a destinului, Catherine a devenit moștenitoarea uneia dintre cele mai mari averi din Anglia. La majorat urma să intre în posesia a 23 000 acri de pământ, răspândiți în șase comitate, a câtorva conace și a unui venit anual de

80 000 £, deși se pare că cifra de 40 000 £ era mai aproape de realitate, prima fiind mai mult rezultatul zvonurilor.¹⁶

Această avere uriașă moștenită de Catherine era datorată ascensiunii meteorice a unui om cu totul deosebit. Familia Tynney făcuse bani în secolul XVII datorită comerțului maritim prin Compania Indiilor de Est ca și imaginației și abilității în afaceri dovedite de Josiah Child (1631-1699). Acesta devenise unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia pornind de la o situație destul de modestă.¹⁷ În adolescență începuse ca producător de bere, ca mai apoi afacerea să ia avânt în urma unui contract cu marina regală căreia îi furniza bere și alte servicii. La vârsta de nouăsprezece ani asigură transportul de mărfuri între Plymouth și Lisabona pentru flota parlamentului, câștigând astfel experiență în domeniul comerțului. În 1659 aproviziona vapoarele Companiei Indiilor de Est, ca ulterior să obțină licența de a face afaceri particulare în India. Profiturile substanțiale erau reinvestite în noi afaceri precum o fabrică de bere în New Hampshire și achiziționarea de plantații de trestie de zahăr în Jamaica unde se producea rom. Și, cu toate acestea, Child anticipase cu mare perspicacitate ideea că cele mai mari profituri puteau fi obținute din comerțul cu India, fapt pentru care a și investit puternic în Compania Indiilor de Est, devenind cel mai mare dintre acționari și totodată guvernator. Era momentul prielnic pentru a obține controlul, căci începuse diversificarea activității în companie prin importul de creton pentru uzul domestic, muselină fină pentru rochii, condimente, mătase și porțelan. Sub conducerea sa, compania a prosperat, devenind cea mai mare companie comercială maritimă din lume. Pionier al comerțului dincolo de hotarele țării, Child a scris câteva cărți importante pe teme economice. *Un nou discurs în schimburile comerciale* a devenit cartea de căpătâi a companiilor implicate în

comerțul liber. În anul 1678 când a primit titlul de baronet, sir Josiah Child era unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia. Valoarea averii sale poate fi ușor evaluată dacă ne gândim că în anul 2007 *Sunday Times* l-a înscris pe lista celor o sută cei mai bogați britanici începând cu anul 1066.¹⁸

Atitudinea îndrăzneată a lui Josiah s-a răsfrânt și asupra vieții sale private, el încercând constant să urce în ierarhia socială. A încheiat de trei ori căsătorii foarte avantajoase și s-a asigurat el însuși ca cei cinci copii ai săi rămași în viață să încheie căsătorii cu persoane din familii aparținând înaltei nobilimi. Când fiica sa Rebeca Child s-a căsătorit cu Charles Somerset (1660-1698), moștenitor al ducelui de Beaufort, zestrea acesteia a fost impresionantă, ridicându-se la uriașa valoare de 25 000£. Banii au fost cheltuiți cu folos căci nepotul lui sir Josiah, Henry Somerset a devenit cel de al II lea duce de Beaufort¹⁹, iar strănepoata sa, Elizabeth avea să devină, ducesă de Bedford, soția celui de al II lea duce de Bedford și mama lordului John Russell, cel de al IV lea duce de Bedford.²⁰

După ce și-a asigurat descendența cu sânge aristocratic, sir Josiah a dorit să-și întemeieze și un cămin ce avea să rămână urmașilor și care trebuia să reflecte noul său statut ca și averea dobândită. Astfel, în 1673 a plătit 11 500£ pentru conacul Wanstead din Essex aflat pe un domeniu pitoresc cu dealuri molcome, păduri și lacuri, străbătut de râul Roding. Domeniul se afla la o distanță de 7 mile, nord-est de Londra, un loc strâns legat de coroana britanică, acolo aflându-se pavilionul de vânătoare al regelui Henric VIII și locul preferat de regina Elisabeta I când dorea să se retragă departe de curtea regală. Wanstead reprezenta esența aspirațiilor lui sir Josiah, încununarea glorioasă a succesului său. Samuel Pepys nota că era „un loc minunat, dar o casă veche, îmbătrânită”²¹. Josiah a lăsat casa neatinsă dar și-a concentrat eforturile pentru a înfrumuseța grădinile plantând arbori de-a lungul aleilor la „costuri imense”²². Zone

întinse împădurite cu nuci și castani dulci se întindeau la vest de casă și frumusețea lor era sporită de lacuri ornamentale și diverse alte aspecte peisagistice. În ultimii săi ani de viață, Josiah și-a dedicat o mare parte a timpului și energiei grădinilor sale amenajând un lac ornamental (cunoscut mai târziu drept bazinul octogonal) și supraveghind personal plantarea ulmilor ce formau o alee magnifică spre reședință. Așa cum era convenit, când a trecut în cealaltă lume, în al șaptezecilea an de viață a fost așezat în cripta bisericii St. Mary aflată pe domeniul său în apropierea ulmilor pe care-i plantase cu atât de mult drag.

În anul 1704 sir Richard Child în vârstă de douăzeci și patru de ani a moștenit averea tatălui său ca și titlul acestuia. Prin căsătoria pe care a încheiat-o, sir Richard Child și-a mărit și mai mult averea căci soția sa era moștenitoarea domeniilor Tylney din Hampshire. Când a fost înnobilit și-a luat numele de familie al soției și astfel a devenit primul conte Tylney.²³ Averea și statutul social l-au ajutat să împlinească aspirațiile tatălui său legate de domeniul de la Wanstead. Vechea casă în stil Tudor se năruia așa încât contele a hotărât să o dărâme și să ridice o altă construcție pe același loc. Construcția magnifică a ceea ce era Wanstead House avea să devină cea mai mare realizare a sa. La începutul secolului XVIII, arhitectura britanică era dominată de splendidele construcții de la Blenheim Palace, ridicat în stilul baroc ornamental excesiv, bogat în decorațiuni și înflorituri. În 1712, plin de curaj, contele Tylney a rupt tradiția și i-a cerut unui personaj foarte puțin cunoscut, Colen Campbell, să facă planurile pentru un conac particular care avea să rivalizeze cu palatele regale.²⁴

Planurile gândite de Campbell pentru Wanstead erau o premieră pentru Anglia și reflectau o schimbare în înțelegerea arhitecturii palladiane clasice mergând spre o schemă mai simplă, mai subtilă. Ridicată din cel mai fin calcar de Portland, fațada de la Wanstead se întindea pe

260 de picioare* și avea o adâncime de 70 picioare. Liniile curate, simetrice, contrabalansau perfect galeria centrală maiestuoasă cu șase coloane în stil corintic. Arhitectural vorbind acesta este un moment semnificativ deoarece este cea mai timpurie mărturie a folosirii elementelor decorative de templu în designul englezesc.²⁵ Decorațiunile realizate manual cu mare finețe cuprindeau un basorelief ce încununa porticul și care evidenția blazonul familiei Tynley, un vultur cu aripile desfășurate ținând un șarpe în gheare. Se spunea că doar clădirea în sine costase 100 000£ și o sumă egală se cheltuiuse pentru grădini.²⁶

După aceste cheltuieli care reprezentau o sumă uriașă s-a trecut la realizarea unor decorațiuni interioare magnifice pentru care a fost angajat William Kent.²⁷ Tabloul intitulat Reuniune la Wanstead House (cca 1730) îl prezintă pe contele Tynley șezând în sala destinată balurilor, înconjurat de întreaga familie. Pictura dezvăluie splendoarea încăperilor oficiale decorate de Kent: mobilierul somptuos, frescele tavanelor pictate fastuos și aurite din belșug. Un vultur de aur cu aripile deschise încununa șemineul și era o referire directă la blazonul familiei. Vulturul reprezintă o temă centrală în această reședință, în fiecare încăpere aflându-se câte unul din aur, cu aripile falnic deschise fie că era vorba de suportul candelabrelor, sau de cel al meselor, al obiectelor din argint sau al grilajelor de la șeminee.²⁸ Wanstead era un palat ce stârnea bucuria bunului gust, al frumosului menit să ofere încântare având lacuri pe care pluteau bărci, terenuri de vânatoare, sere, săli pentru banchete, saloane și o sală destinată numai balurilor. Ori de câte ori persoane de vază vizitau Wanstead trăiau fără nicio îndoială sentimentul că erau oaspeții uneia dintre cele mai bogate familii din Anglia.

În 1750, când John Tynley a moștenit titlul și domeniile tatălui său, era cunoscut ca drept „celibatarul conte Tynley”. Un caracter tumultuos, celibatarul conte ducea la

* 1 picior=30,48cm

Wanstead un trai decadent, făcând din homosexualitatea sa un secret știut de toți. După ce a fost prins într-o situație flagrantă cu un servitor²⁹, contele a fugit în Italia, în 1768 și s-a stabilit la Neapole unde s-a dedicat achiziției de comori pentru Wanstead. A cumpărat mobilier vechi, scump, picturi de Casali și Rembrandt și cele mai importante obiecte ale colecției sale, trei statuete antice, din bronz descoperite în ruinele de la Herculenum.³⁰ În tot timpul cât a trăit în exil, reședința și parcul de la Wanstead erau ținute pregătite pentru a-și primi oricând stăpânul. Cu toate acestea, timp de douăzeci de ani, palatul magnific a rămas nelocuit. În toți acești ani parcul, terenurile din jurul palatului au devenit atracție turistică, un loc foarte popular pentru cei dornici de excursii, fermecător pentru vizitatori și „călători din diverse părți ale lumii”.³¹ Situată în mijlocul unor grădini impresionante, reședința de la Wanstead era considerată una dintre cele mai elegante din tot ținutul și mulți o descriau ca pe un Versailles englezesc.³²

La moartea contelui, celibatar în acel moment, averea sa a trecut nepotului său, sir James Tynley Long, tatăl lui Catherine. Asta se întâmpla în 1784. Wanstead House a continuat să rămână nelocuită încă douăzeci de ani, căci familia lui sir James, trăia în Wiltshire. După revoluția franceză la Wanstead House s-au mutat chiriași regali: prințul de Condé și alți membri în exil ai Casei de Bourbon au închiriat reședința din 1802 până în 1810. În toată această perioadă de renaștere pentru reședință, Wanstead House a fost martora unor adunări și evenimente aristocratice.³³ Cu toate acestea, magnifica reședință o aștepta pe Catherine. Când avea să ajungă la majorat urma să intre în posesia averii și să înceapă să pregătească reședința pentru evenimentele strălucitoare – și scandalurile șocante – ce aveau să vină.